

измери, кивна имъ и тръгна най-напредъ.
А подиръ него те извиха бавенъ следъ . . .
За мигъ небесна твърдь, като че огледало,
се синна — и сега на нея би съзряло,
опазливо око Балканътъ отразенъ,
вълшебно хубавъ, чистъ, тъй както въ първий день
на мирозданъето.

Едно остава само
недовъзмогнато, неотразено тамо —
пустинно-глухите затынени усой.
И слънцето само, когато дискътъ свой
на пладня спре, и то, въ усилия безплодни,
несмогва вечний мракъ на тия преизподни
балкански съ своите лучи да осветли.
И вихрь гордъ връзъ тяхъ когато навали,
дръвесни върхове едвамъ превиль, той свива
и връзва се назадъ, видялъ че да пробива
пътъ презъ гъстаците е само хабиמושъ.
Въ тяхъ никое око деньтъ отъ тъмна ношъ
не може отличи. Народътъ тяхъ ги Змейски
Свърталища зове, или пъкъ Тилилейски
Усой . . . Тамо се мъхати канари
провалятъ, тъмна пасть разчекватъ пещери,
изъ своите чрева изригващи зловонье
и мразъ: — безпомощно на сведените клоне
отъ техний дъхъ трептътъ увяхнали листа;
и само укътъ на заврени въ пустошъта
слепокъ се нейде счуй и глъхне пакъ, сподавенъ
изъ буйний буренакъ, чакъ въ висини възправенъ
и скопчилъ своите жиловлачни реси,
со самодивските разрошени коси,
що се отъ рамена дървесни тамъ отгоре
провличатъ. Околвръзъ, туй тъмно пустогоре
обзели, дънери се хралупни редятъ,
изгнили, сгърчени отъ околния смрадъ,
кат' лепрени ръце, прострели сухи грани —

18

10'